

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Ririro

У Іа - день народження і два подарунки

Іа, старий сірий віслюк, стояв на березі струмка і дивився на себе у воді.

"Жалюгідно", - сказав він. "Ось так воно і є. Жалюгідно."

Він повернувся і повільно пройшов двадцять метрів вздовж струмка, похлюпався в ньому і повільно повернувся на інший бік. Потім він знову подивився на себе у воді.

"Я так і думав", - сказав він. "З цього боку не краще. Але ніхто не звертає уваги. Всім байдуже. Жалюгідно, так воно і є".

За його спиною почувся тріск у кущах, і звідти вийшов Вінні-Пух.

"Доброго ранку, Іа", - привітався Пух.

"Доброго ранку, Ведмедику Пух", - похмуро відповів Іа. "Якщо це добрий ранок", - сказав він. "У чому я сумніваюся", - сказав він.

"Чому, що сталося?"

"Нічого, Ведмедику, нічого. Просто не всі ми вміємо, а дехто не може. Ось і все."

"Що не всі можуть?" - запитав Пух, потираючи носа.

"Веселитися. Співати й танцювати. І танцювати навколо куща шовковиці."

"Ох!" - сказав Пух. Він надовго замислився, а потім запитав: "А що це за шовковиця?"

"Бонгомі", - похмуро продовжував Іа. "Це французьке слово, що означає "бонгомі", - пояснив він. "Я не жаліюся, але так воно і є".

Пух сів на великий камінь і спробував це обдумати. Це звучало для нього як загадка, а він ніколи не був добрим у загадках, будучи Ведмедиком з дуже маленьким мозком.

Тому він заспівав

"Котлстонський пиріг":

Коттлстон, Коттлстон, Коттлстонський пиріг,
Муха не може бути птахом, але птах може літати.

Загадай мені загадку, і я відповім:

"Коттлстон, Коттлстон, Коттлстонський пиріг".

Це був перший вірш. Закінчивши його, Іа не сказав, що він йому не сподобався, тож Пух дуже люб'язно заспівав йому другий вірш:

Коттлстон, Коттлстон, Коттлстонський пиріг,
Риба не вмiє свистіти, не вмiю ні я.

Загадай мені загадку, і я відповім:

"Коттлстон, Коттлстон, Коттлстонський пиріг".

Іа так і не сказав нічого, тож Пух тихенько наспівував третій вірш собі під ніс:

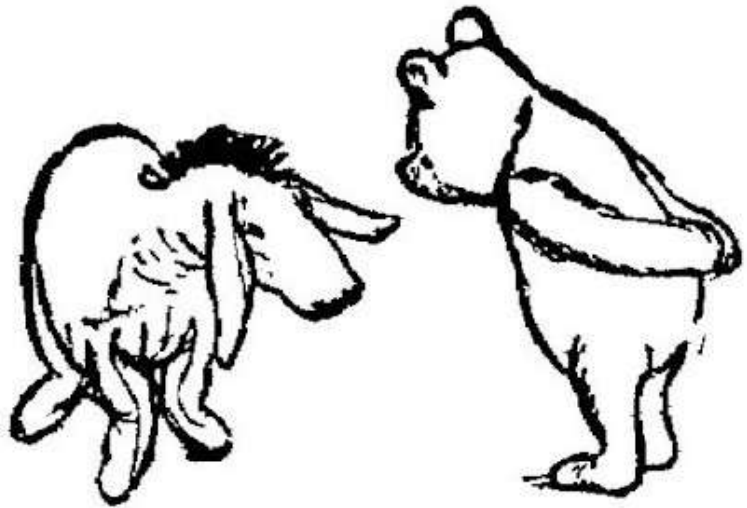
Коттлстон, Коттлстон, Коттлстонський пиріг,
Чому курка, я не знаю, чому.

Загадай мені

загадку, і я

відповім:

"Коттлстон,
Коттлстон,
Коттлстонський
пиріг".

"Правильно", -

сказав Іа. "Співай.

Дуже гарно, дуже

гарно. Ось так ми збираємо Горіхи у травні.

Розважайся."

"Я так і роблю", - відповів Пух.

"Дехто може", - сказав Іа, - "а дехто не може".

"Чому, що не так?"

"Щось не так?"

"Ти такий сумний, Іа."

"Сумний? З чого мені бути сумним? Сьогодні ж мій день народження. Найщасливіший день у році."

"Твій день народження?" - здивувався Пух.

" Авжеж, день народження. Фіба ти не бачиш? Поглянь на всі подарунки, які я отримав". Він помахав ногою з одного боку в інший. "Поглянь на святковий торт. Свічки і рожевий цукор."

Пух подивився спочатку праворуч, а потім ліворуч.

"Подарунки?" - запитав Пух. "Торт на день народження?" - сказав Пух. "Де?"

"Фіба ти їх не бачиш?"

"Ні", - відповів Пух.

"І я не бачу", - відповіло Іа, - "Жарт", - пояснив він.

"Фа-ха!"

Пух почухав голову, трохи спантеличений усім цим.

" А що, сьогодні справді твій день народження?" - запитав він.

"Так."

"О! Що ж, з днем народження тебе, Іа!"

"І тобі багато щасливих днів, Ведмедику Пух."

"Але сьогодні не мій день народження."

"Ні, сьогодні мій."

"Але ти сказав: " Багато щасливих днів—"

"А чому б і ні? Ти ж не хочеш завжди бути сумним на мій день народження, правда ж?"

"О, я зрозумів, - сказав Пух.

"Досить погано, - сказав Іа, майже не витримуючи, - коли я нещасний, без подарунків, без торта, без свічок і взагалі без жодної уваги до мене, але якщо всі інші теж будуть нещасними..."

Це було вже занадто для Пуха. "Залишайся тут!" - сказав він Іа, розвертаючись, і поспішив якнайшвидше додому, бо відчував, що мусить негайно подарувати бідолашньому Іа якийсь подарунок, а потім він уже

зможе придумати, що б таке подарувати.

Біля свого будинку він побачив Паця, який підстрибував, намагаючись дотягнутися до клямки.

"Привіт, Паць", - сказав він.

"Привіт, Пух", - відповів Паць.

"Що ти намагаєшся зробити?"

"Я намагався достукатися до клямки", - відповів Паць.

"Я тільки що прийшов—"

"Давай я тобі допоможу", - люб'язно відповів Пух. Він підняв руку і постукав у двері. "Я щойно бачив Іа, - почав він, - і бідний Іа дуже сумує, бо в нього сьогодні день народження, а ніхто не звернув на нього уваги, і він дуже похмурий - ти ж знаєш, який Іа, - і ось він тут, і— Як же довго той, хто тут живе, не відчиняє ці двері". І він знову постукав.

"Але ж Пух, - сказав Паць, - це ж твій дім!"

"Ох!" - сказав Пух. "Так і є", - сказав він. "Що ж, давай зайдемо."

І вони зайшли всередину. Першим ділом Пух пішов до шафи, щоб подивитися, чи не залишилося у нього маленької баночки меду; вона там була, тож він витягнув її звідти.

"Я дарую його Іа, - пояснив він, - як подарунок. А що ти подаруєш?"

"А можна і мені подарувати?" - запитав Паць. "Від нас обох?"

"Ні", - сказав Пух. "Це не дуже добра ідея."

"Гаразд, тоді я дам йому кульку. У мене залишилася одна з моєї вечірки. Я зараз піду і принесу її, добре?"

"Це, Паць, дуже хороша ідея. Це якраз те, що потрібно Іа, щоб підняти йому настрій. Повітряна кулька нікому не дасть сумувати."

І Паць побіг галопом, а в інший бік попрямував Пух зі своєю баночкою меду.

Був теплий день, і йому треба було пройти довгий шлях. Він пройшов не більше половини шляху, коли його почало охоплювати якесь дивне

відчуття. Воно почалося з кінчика носа і просочилося по всьому тілу, аж до самих ніг. Це було так, ніби хтось всередині нього казав: "А тепер, Пуху, час для чогось особливого".

"Боже, боже, - сказав Пух, - я не знав, що вже так пізно". Він сів і зняв кришку з банки з медом. "Добре, що я взяв його з собою, - подумав він. "Багато ведмедів, які виходять на прогулянку в такий теплий день, як цей, ніколи б не подумали про те, щоб прихопити з собою щось смачненьке". І він почав їсти.

"А тепер подивимось, - подумав він, коли лизнув дно банки, - на чому я зупинився?". Ах, так, Іа". Він повільно піднявся. І раптом він згадав. Він з'їв подарунок на день народження Іа!

"От халепа!" - сказав Пух. "Що ж мені робити? Я повинен йому щось віддати".

Якийсь час він не міг нічого придумати. Потім він подумав: "Що ж, це дуже гарний горщик, навіть якщо в ньому немає меду,

і якщо я вимию його дочиста і попрошу когось написати на ньому "З Днем народження", то Іа може зберігати в ньому речі, які можуть йому знадобитися". Тож, проходячи повз Стоакровий ліс, він зайшов до нього, щоб покликати Сову, яка там жила.

"Доброго ранку, Сова", - сказав він.

"Доброго ранку, Пух", - сказала Сова.

"Щиро вітаю з днем народження Іа", - сказав Пух.

"О, так ось воно що?"

"Що ти йому даруєш, Сова?"

"Що ти йому подаруєш, Пух?"

"Я подарую йому корисний горщик, щоб він міг тримати в ньому речі, і я хотів запитати тебе—"

"Це він?" - запитала Сова, забираючи його з Пухової лапи.

"Так, і я хотів запитати тебе—"

"Фтось тримав у ній мед", - сказала Сова.

"Ти можеш тримати в ній що завгодно", - серйозно відповів Пух. "Він дуже корисний. І я хотів тебе попросити—"

"Ти маєш написати на ній "З днем народження"."

"Саме про це я й хотів тебе попросити, - сказав Пух.

"Тому що я не вмію писати. Я знаю літери, але вони не дуже гарні, і вони стоять не там, де треба. Чи не міг би ти для мене написати на ньому "З Днем народження"?"

"Це гарний горщик, - сказала Сова, роздивляючись його з усіх боків. "Можна я теж його подарую? Від нас обох?"

"Ні", - сказав Пух. "Це не дуже добра ідея. Давай я його спочатку вимію, а потім ти зможеш на ньому написати".

Він вимив горщик і висушив його, а Сова облизувала кінчик олівця і думала, як написати "День народження".

"Ти вмієш читати, Пух?" - запитала вона трохи стурбовано. "Тут повідомлення про те, що до мене стукають і дзвонять у двері, яке написав Крістофер Робін. Можеш прочитати?"

"Крістофер Робін сказав мені, що тут написано, і тоді я зміг".

"Що ж, я скажу тобі, що тут написано, і тоді ти зможеш".

І Сова написала... і ось що він написав:

ЗО ДАНЕМ
НАДОРОДЕЖЕННЯ

Пух дивився на це захоплено.

"Я просто кажу: "З днем народження", - сказала Сова безтурботно.

"Яке гарне довге побажання", - сказав Пух, дуже вражений ним.

"Ну, насправді, я, кажу "Щиро вітаю з Днем народження з любов'ю від Пуха". Щоб написати такий довгий текст, звичайно, потрібно багато олівця".

"О, я розумію", - сказав Пух.

Поки все це відбувалося, Паць повернувся до свого будинку, щоб забрати кульку Іа. Він міцно притиснув її до себе, щоб вона не відлетіла, і побіг щодуху, щоб прибігти до Іа раніше за Пуха, бо йому хотілося бути першим, хто зробить подарунок, так, ніби він сам додумався до цього, ні від кого не дізнавшись про це. Він біг і думав, як зрадіє Іа, і не дивився, куди біжить... і раптом потрапив ногою в кролячу нору і впав додолю обличчям.

БАФ!!!?????!!!

Паць лежав і думав, що ж сталося. Спочатку він подумав, що вибухнув увесь світ; потім подумав, що, можливо, вибухнув тільки Ліс; потім подумав, що, можливо, вибухнув тільки він, і тепер він один на Місяці або ще десь, і більше ніколи не побачить ні Крістофера

Робіна, ні Пуха, ні Іа. А потім він подумав: "Ну, якщо я навіть на Місяці, мені не потрібно постійно лежати лицем вниз", тож він обережно встав і роззирнувся навколо себе.

Він все ще був у лісі!

"Що ж, це смішно, - подумав він. "Цікаво, що за вибух був. Я не міг наробити стільки шуму, просто падаючи. І де моя повітряна кулька? І що робить цей маленький шматочок вологої тканини?"

Це була кулька!

"О, Боже!" - сказав Паць, - "О, Боже, Боже, Боже, Боже, Боже, Боже! Що ж, тепер уже запізно. Я не можу повернутися, і в мене немає іншої кульки, і, можливо, Іа не дуже любить повітряні кульки".

Тож він побіг далі, вже досить сумний, і дійшов до самого берега струмка, де був Іа, і крикнув йому.

"Доброго ранку, Іа", - сказав Паць.

"Доброго ранку, Паць", - відповів Іа, - "Якщо це добрий ранок", - сказав він. "У чому я сумніваюся", - сказав він. "Не те, щоб це мало значення", - сказав він.

"Щасливого тобі дня", - сказав Паць, підійшовши ближче.

Іа перестав дивитися на себе в річці і подивився на Паця.

"Просто скажи це ще раз", - сказав він.

"Щасливого—"

"Зачекай хвилинку."

Балансуючи на трьох ногах, він почав дуже обережно підносити четверту ногу до вуха. "Я робив це вчора", - пояснив він, коли впав втретє. "Це дуже просто. Це для того, щоб я міг краще чути.... Ну ось, все! А тепер, що ти там говорив?" Він просунув своє вухо вперед копитом.

"Щасливого дня", - повторив Паць.

"Ти мені?"

"Звісно, Іа."

"Мій день

народження?"

"Так."

"У мене справжній день народження?"

"Так, Іа, і я приніс тобі подарунок".

Іа зняв праве копито з правого вуха, розвернувся і з великими труднощами підняв ліве копито.

"Я маю поставити його на друге вухо", - сказав він. "А тепер."

"Подарунок", - дуже голосно сказав Паць.

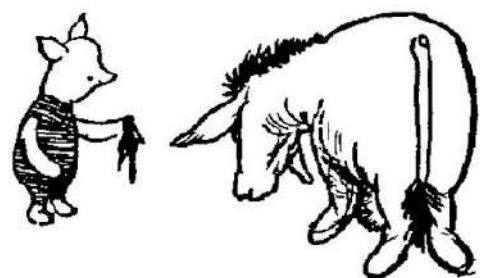
"Ти знову маєш на увазі мене?"

"Так."

"Все ще мій день народження?"

"Звичайно, Іа."

"У мене буде справжній день народження?"

"Так, Іа, і я приніс тобі повітряну кульку".

"Повітряну кульку?" - перепитав Іа. "Ти сказав повітряну кульку? Одну з тих великих кольорових штук, які ти надуваєш? Весело, співаємо і танцюємо, тут і там?"

"Так, але я боюся - мені дуже шкода, Іа, - але коли я біг, щоб принести її тобі, я впав".

" Ой, ой, ой, як не пощастило! Мабуть, ти біг надто швидко. Ти не поранився, Паць?"

"Ні, але я... ой, Іа, лопнула повітряна кулька!"

Настала дуже довга тиша.

"Мою кульку?" - нарешті запитав Іа.

Паць кивнув.

"Моя повітряна кулька на день народження?"

"Так, Іа", - сказав Паць, трохи принохуючись. "Ось вона. Бажаю тобі щасливого дня." І він простягнув Іа маленького шматочка вологої ганчірки.

"Це все?" - запитав Іа, трохи здивований.

Паць кивнув.

"Мій подарунок?"

Паць знову кивнув.

"Кулька?"

"Так."

"Дякую, Паць", - сказав Іа. "Ти не проти, якщо я запитаю, - продовжував він, - але якого кольору була ця кулька, коли вона була кулькою?"

"Червоного."

"Мені просто цікаво". Червоний, – пробурмотів він сам до себе. "Мій улюблений колір. Наскільки великою вона була?"

" Приблизно як я."

"Мені просто цікаво... Приблизно такого ж розміру, як Паць", – сумно сказав він сам собі. "Мій улюблений розмір. Так, так, так."

Паць почувався дуже сумно і не знав, що сказати. Він уже відкрив рота, щоб щось почати, але потім вирішив, що не варто цього робити, коли почув крик з іншого боку річки, і там з'явився Вінні-Пух.

"Щасливого дня", – вигукнув Пух, забувши, що він це вже казав.

"Дякую, Пуху, у мене вже все добре", – похмуро відповів Іа.

"А я приніс тобі маленький подарунок", – радісно сказав Пух.

" У мене вже є", – відповів Іа.

Пух переплив через річку до Іа, а Паць сидів трохи далі, сховавши голову в лапки, і щось сопів собі під ніс.

"Це корисний горщик", – сказав Пух. "Ось він. І на ньому написано: "З днем народження з любов'ю від Пуха". Ось для чого всі ці написи. А це для того, щоб класти туди речі. Ось!"

Коли Іа побачив горщик, він дуже зрадів.

" Ну!", – сказав він. "Здається, моя повітряна кулька потрапить у цей горщик!"

"О, ні, Іа, - сказав Пух. "Повітряні кульки занадто велика, щоб поміститися в горщиках. Кульки треба тримати в руках—"

"Не моя", - гордо сказав Іа, - "Дивись, Паць!" І поки Паць сумно дивився на нього, Іа, зубами підхопив кульку, обережно поклав її в горщик; вийняв його та поклав на землю; а потім знову підняв і обережно поклав назад.

"Так і є!" - сказав Пух. "Входить!"

"Так і є!" - сказав Паць. "І виходить!"

"Фіба не так?" - сказав Іа. "Входить і виходить, як і все інше".

"Я дуже радий, - радісно сказав Пух, - що додумався подарувати тобі Корисний Горщик, щоб ти міг туди все складати".

"Я дуже радий, - сказав Паць, - що додумався подарувати тобі Щось, що можна покласти в Корисний Горщик".

Але Іа не слухав. Він виймав кульку, а потім знову ховав її назад, щасливий

"А я йому нічого не подарував?" - сумно запитав Крістофер Робін.

"Звичайно, подарував", - відповів. "Ти дав йому - хіба ти не пам'ятаєш - маленький, маленький..."

"Я дав йому коробку фарб, щоб він малював."

"І все."

"Чому я не дав йому вранці?"

"Ти був так зайнятий, готуючи йому вечірку. У нього був торт з глазур'ю зверху, і три свічки, і його ім'я, написане рожевим цукром, і..."

"Так, я пам'ятаю", - сказав Крістофер Робін.